

FOEZEL EN HET LICHT VAN LUMINORA

Een verhaal over moed, licht en vriendschap

CATH MUERMANS

'Magie is niet wat je ziet. Het is wat er gebeurt als iemand
luistert, vergeeft en durft te glimlachen.'

*Iedereen verdient een vriend. Maar soms voelt het
alsof de wereld te hard is en niemand je begrijpt.
Zo voelde Foezel zich vaker. Tot die ene dag..de dag
dat hij een andere wereld ontdekte waar vriendschap
en moed op hem wachtte.*

Cath

De stille jongen

Het huis van Foezel was stil. Te stil. Niet de gezellige stilte van een huis waar iedereen rustig zijn ding doet, maar een lege, kille stilte.

Zijn moeder zat vaak achter de laptop, typen, typen, typen. Als Foezel iets wilde zeggen, antwoordde ze meestal met: "Straks, lieverd. Mama is te druk." Zijn vader keek veel naar zijn telefoon of had de televisie hard aan staan. Soms zei hij: "Hoe was school?" maar zonder echt te luisteren naar het antwoord.

Dus antwoordde Foezel meestal met :
"Goed," ook al was dat helemaal niet waar.

Na school kwam hij vaak alleen thuis. Hij hing zijn jas aan de kapstok, zette zijn schoenen netjes neer en liep naar zijn kamer. Daar zat hij dan, op bed, met zijn knuffel in zijn armen.

Zijn kamer was gevuld met boeken, een paar autootjes en een oude stoel waar zijn knuffel meestal zat. Maar het voelde leeg.

Hij zuchtte diep.

Soms wenste hij dat iemand hem zou vragen hoe hij zich écht voelde.

Soms wenste hij dat iemand gewoon zei: "IK ZIE JE, FOEZEL. JE BENT BELANGRIJK."

Op school was het niet veel beter. Foezel had geen echte vrienden. Natuurlijk, er waren kinderen die aardig deden als ze iets van hem nodig hadden, een pen, een stukje kauwgum, maar daarna vergaten ze hem weer.

De andere kinderen maakten grapjes over hem. Soms zacht, soms hardop.

“Wat een rare haren,Foezel,” zei iemand.

“Die neus van jou,haha, die past niet eens op je gezicht!”lachte een ander.

Foezel deed alsof hij het niet hoorde,maar vanbinnen voelde het alsof zijn hart steeds kleiner werd.

Thuis vertelde hij er nooit over.

Misschien, heel diep vanbinnen, hoopte hij dat iemand het vanzelf zou merken. Dat iemand hem zou aankijken en zeggen:” WAT IS ER AAN DE HAND,FOEZEL ?”

En zo leerde Foezel zijn verdriet te verstoppen.

Hij lachte zelden. Hij sprak weinig. En langzaam werd hij ...een stille jongen.

Toch, ergens diep in hem, brandde een klein vlammetje. Een sprankje hoop.

En als hij dan naar de sterren keek, of naar de wolken die als draken en kastelen boven hem dreven, voelde hij: ER IS MEER. ER MOET MEER ZIJN DAN DIT.